

hovnikov, katerih dandanes na Štajerskem celó več ni, katerih pa je bilo pred davnimi časi tem več, ker je oglejski patrijarhat sezal, kar mi je Davorin večkrat razlagal, do naše Drave. Nemški vplivi so prihajali na slovenski Štajer najbolj po nemških svečenikih s Koroškega. Sčasoma sta laški in nemški vpliv pri nas v labodski vladikovini prevladala slovenskemu življu, in ta bi bil gotovo utonil, da ni čas privêdel semkaj drugih duhovnikov: kranjskih in domačih štajersko-slovenskih. Največja zasluga, da se je ohranil slovenski živelj na Štajerskem, gré mnogim kranjskim svečenikom, ki so nekđaj pastirjevali po Štajerji, tudi tu razširjali svojo domačo govorico in raztrošavali slovenskih knjig med ljudstvo. Ti kranjski duhovniki so na Štajerskem iz nova zanetili ogenj in kresove domačega, slovenskega življa. Zató vi, mladeniči, ki o počitkih prepotujete lepo našo domovino, le pridno si zapisujte kranjska imena duhovnikov, ki so služili v štajerskih župnijah; nahajate jih na grobnih spomenikih lepo število; to so častna imena móž, zaslužnih za našo štajersko slovenščino; ti nagrobni napisi so zajedno važni kažipotje naše izobrazbe! —

(Dalje prihodnjič.)

Kosa.

Kôso nekdo kleplje svojo,
Čuj, nekje tam sred vasí . . .
Ostro-rezko to klepánje
Skoz večérni zrak zveni.

Jutri rano pa bo trava
Pádala pod kôsoj toj,
In mej travoj rož brez broja
Cvet zgubilo bode svoj.

Slušam, slušam tó klepánje . . .
Bog vé, kaj da mi se zdi: —
Smrt je, ki tam kleplje kôso,
Da ž njoj mene pokosí.

A. Aškerc.

